

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Народно позориште започело 153. сезону величанственим амбијенталним наступима

Народно позориште у Београду започело је 153. сезону величанственим амбијенталним наступима; као увод у Дане европске културне баштине, 31. августа приредило је уметнички програм на отвореном „Музика љубави и наде – наслеђе за све“, уз учешће Камерног ансамбла и солиста националног театра, а неколико дана касније, 4. септембра, на Сава променади, одржана је премијера опере „Кармен“.

У предивном амбијенту на Тргу републике, испред главног улаза у Народно позориште, наступили су првакиња Опере, мецосопран Јадранка Јовановић, концертмајстор Оркестра Опере Едит Македонска, виолончелисткиња Ирина Скорикова, харфисткиња Горана Ђургус и гостујући пијаниста са ФМУ Уки Оваскајнен.

Одушевљена публика ужи-

вала је у врхунским извођењима композиција „Солвејгина песма“ (Е. Григ), „Ave Maria“ (Ј. С. Бах/Ш. Гуно), „Румункина игра“, из балета „Охридска легенда“ (С. Христић/М. Живковић), „Габриелова обоа“, из филма „Мисија“ (Е. Мори-

Овим бесплатним концертном Народно позориште најавило је своје учешће на „Данима европске баштине“, чија је тема „Културно наслеђе за све“, који су почели средином септембра, а чији су

организатори Министарство културе и информисања и градска управа Града Београда.

У оквиру спектакуларног музичко - сценског догађаја „Опера на води“, 4. септембра на Сава променади премијерно је, с великим успехом, изведена опера Жоржа Бизеа „Кармен“, под диригентском управом Дејана Савића и у режији Марија де Карла. Многоброја публика испратила је са одушевљењем ово ремек-дело славног француског композитора у којем је насловну јунакињу дочарала мецосопран Сања Анастасија, војник Дон Хозе био је тенор Зоран Тодоровић, тореадор Ексамиљо баритон Давид Бижић, док је лик Микеале певала сопран Мирјана Недељковић. У представи су

учествовали су Хор и Оркестар Опере Народног позоришта у Београду. Премијерном извођењу присуствовала је премијерка Ана Брнабић, потпредседница Владе и министарка рударства и енергетике Зорана Михајловић, чланови дипломатског кора... Народно позориште у Београду, у копродукцији са компанијом Belgrade Waterfront и главним организатором Human District, на овај начин наставило је традицију започету у септембру 2018. године, када је први пут одржана манифестација „Опера на води“ у част 150. годишњице постојања Народног позоришта.

■ Р.П.Н. ■

**Упркос
свему,
удахнимо
уметност!**

**Будимо одговорни.
Заштитимо себе и
друге!**

#DigitalnaSolidarnost
#BudiOdgovoran

**КОРОНА
ВИРУС
COVID-19**

**Останимо
заједно**

ИНТЕРВЈУ: РЕДИТЕЉ ЕГОН САВИН, УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ КОМАДА „ВУЦИ И ОВЦЕ“ А. Н. ОСТРОВСКОГ

Подела на вукове и овце је вечна и неуништива

Драмски репертоар Велике сцене Народног позоришта од вечерас (25.09. / 20,00) ће бити богатији за још једно врхунско дело класичне литературе; пред публику стижу „Вуци и овце“ Александра Николајевича Островског, у режији Егона Савина са којим смо, тим поводом, водили разговор почетком овог месеца. У подели су Олга Одановић, Бојан Димитријевић, Соња Колачарић, Анастасија Мандић, Данијела Угренковић, Радослав Миленковић, Александар Ђурица, Небојша Кундачина, Бојан Кривокапић и Димитрије Илић. Савин ће урадити избор музике и сценографију, а костиме ће креирати Јелена Стокућа.

Током досадашње веома успешне и богате уметничке каријере, поставили сте, и то с великим успехом, два комада Александра Николајевича Островског; после „Шуме“ и „Уносног места“, Ваш нови редитељски изазов је комедија „Вуци и овце“. Који су били основни мотиви да изаберете баш овај комад, од укупно 47 колико их је написао славни руски сатиричар?

Ово је ремек-дело, баш као и поменуто два комада. То је посланица за редитеља. Реч је о класици, дисциплини која је занемарена у нашем позоришту. Ретко се ради Островски, али ретко се ради и Шекспир, Молијер, Софокле, Стендаљ... Зашто? Зато што је захтевно. Потребно је пуно енергије, талента, врхунска подела. Стварати уметнички театар на великим делима класичне литературе, то представља огроман редитељски изазов. Данас се више раде савремени комади на тему свакодневице са нарочитим освртом на актуелну политичку ситуацију. Још уколико нема приче ни ликова, па то се ради жмурећи (смех). У нашем театру све је мање добро играних класичних комада и обавеза националног театра је да игра великане и њихова ремек-дела, онолико колико можемо и како можемо. Од тога не треба одустајати. Јефтина забава се увукла у наш театар, и зато је важно да играмо класике и то класике који показују колико лепоте, колико духовитости постоји у књигама које, заправо, нико и не чита. Ја волим духовито позориште, правио сам га са огромним задовољством, правићу га и даље. Дакле, оптужба и подсмех, забава никако.

Иако важи за веома познат, интересантно је да ће ово бити тек

пета позоришна верзија комада „Вуци и овце“ у Србији. До сада је ово дело постављано само у СНП-у (1949), Народном позоришту Тимочке крајине (1954), Народном позоришту Приштина (1967) и ЈДП-у (1974). Из вашег угла, не само као угледног редитеља, већ и признатог педагога, који би могли да буду основни разлози за тако ретко постављање овога дела?

Као што рекох малопре - зато што је све то захтевно и скупо. Савремено позориште је, такорећи, сиротињско позориште. Ми смо остали без средстава за велике позоришне пројекте. Потребно је труда и времена у припреми, реализацији, потребно је да глумци буду на диспозицији што је постала реткост у нашем театру. Једноставно речено, класична дела не могу да се раде површно. То су неки од разлога зашто се оваква дела ретко играју. Ја, кад прочитам неки класични комад, имам радост откривања оних места који указују на непроменљивост људске природе. То је енергија коју ћу пренети на своју екипу и тај тренутак представља покретање једног креативног процеса. Тај процес, уколико позориште стоји иза редитеља и пројекта, на крају резултира лепим представама. Ја сам са великим задовољством и великим успехом радио две верзије „Шуме“ – у Југословенском драмском позоришту и Новом театру у Будимпешти. Направио сам две потпуно различите представе.

Островски је сублимирао оно најбоље од руске књижевности и духовитошћу и непосредношћу приближио се чак и неписменом гледаоцу. Обожавао је да се подсмева цркви и аристократији и да буде ангажован и сатиричан у толикој мери да су му многа дела била забрањивана за извођење...

Све што је Островски написао, живи у прошлости, али у истој мери живи и у садашњости и у будућности. И ту нема никакве сумње. Он је један од неколицине писаца из целокупне драмске литературе који недвосмислено поседује тај квалитет. Островски је, као и сви велики писци, писац реалистичког стила. Гледано из духа нашег времена, он је писац друштвених комедија. Ликови су, истовремено, аутентични и карикатурални. Островски пише комаде из голог живота. Писао је и мелодраме – „Олуја“, „Девојка без мираза“, „Таленти и обожаваоци“... Посматрао је љубав са различитих

Савин каже да од овог комада заиста очекује много зато што је свака улога и свака ситуација бриљантно написана.

„Тај квалитет је, наравно, и велика обавеза за све нас који радимо представу. Потребно је много глумачке вештине, много смисла за понирање у комплексне психолошке ситуације и, наравно, потребна је заједничка игра коју је доста тешко добити. Надам се да ће нам то поћи за руком“.

позиција. Заљубљени су увек страдали, бивали манипулисани, покрадени, осрамоћени, понижавани, али су увек праштали и поново бивали злоупотребљени. То су људи - овце, омађијани љубавним слепилом и неумреном страху подавања и препуштања похлепи и пожуди људи – вукова. Вукови су робови своје глади која их мучи и изједа.

Урадили сте и адаптацију комада измествивши радњу, из 1875. године, у Јељцинову Русију почетком деведесетих. Зашто баш у тај период?

Зато што је друштвени контекст сличан. То је време друштвеног прерата и великог колективног стреса, време када се у једној великој држави не зна шта ће бити сутра. Таква времена добра су подлога за драмска дела. То су тренуци у којима падају

маске. Маске које свакодневно носимо и употребљавамо и које су нам у функцији остварења наших циљева. У великој кризи маске падају и показује се право људско лице. Островски са много сарказма констатује да иза маске угледних грађана стоје, буквално, звери. Зато је комад назвао „Вуци и овце“... Људски род постоји од памтивека у поделама на старије и млађе, мушкарце и жене, вернике и безвернике, богате и сиромашне, писмене и неписмене, луде и нормалне, простак и отмене... али постоји једна подела старија и важнија, можда, од свих ових подела. То је управо та подела на вукове и овце. Ова подела не познаје ограничења, она живи и међу пријатељима и међу љубавницима, савезницима и клановима, бандама, партијама, ова подела не познаје расе ни нације, историјске периоде ни културе, опредељења ни припадности. То је подела над поделама. Вечна и неуништива и прати сваки људски живот. Нема тог човека који је проживео на свету, а да није био или вук или овца, или понекад вук, а чешће овца.

Ко су данас вуци, а ко овце?

Већина нас смо овце, с тим што с времена на време навучемо вучију кожу кад је то неопходно. Најчешће у самоодбрани. Вуци, којих је много мање, су већином у овчијој кожи, мимикрирани. Само неки од њих, они најдоминантнији се бахачте и размећу својим очњацима. Показују нама – стаду, своје очњаче свакодневно. То би била моја идеја те алегорије о вуковима и овцама. Али, парадокс је у томе што овце најчешће воле да буду овце и не опире

се у моменту када их черече очњаци вука. То је оно што је у људској природи непроменљиво

Островски, као један од најрелевантнијих сатиричара светског театра, највећи део свог драмског стваралаштва посветио је приказивању „мрачног царства“ корумпираног трговачког сталежа. У овом комаду живот је приказан као груба игра материјалних интереса, у њему је људска природа исувише поистовећена са оним њеним делом који, у одређеним историјским условима, учествује у малим, тривијалним ритуалима буржоаског начина живота – у склапању бракова из рачуна, у мутним финансијским трансакцијама, у верском лицемерју... Шта ће бити у фокусу Вашег редитељског читања овог дела?

Потпуно је невероватна чињеница колико у породичним односима, љубавним односима, па и у оним најсуптилнијим пословним односима постоји идеја о експлоатацији, идеја о употреби, идеја о пљачки. То је фасцинантно. Ми живимо у уверењима да је блискост коју остваримо са породицом, пријатељима, или у браку, гаранција поштовања и љубави. Занимљиво је како Островски веома духовито, саркастично и тачно у то сумња и доказује супротно. Дакле, ти најближи, једни другима раде о глави. Тај парадокс, тај апсурд ми је позоришно веома инспиративан и покушаћу то да извучем у први план – скривене, тајновите зле намере које најближи имају једни према другима.

■ Микојан Безбрадица ■

ЧУВЕНА БАЛЕТСКА ЗВЕЗДА И НАЈВЕЋИ ИГРАЧ ДАНАШЊИЦЕ
28. СЕПТЕМБРА ПОНОВО ГОСТУЈЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Донаторски гала концерт са Сергејем Полуњиним

Ф

ондација Сергеј Полуњин и ове године организује Гала вече поводом добротворне акције прикупљана средстава за школовање младих талентованих балетских играча из Србије на престижним балетским академијама широм Европе; на Великој сцени, 28. септембра, с почетком у 20 часова, београдска публика имаће прилику да ужива у програму „Болеро у извођењу Сергеја Полуњина и гала репертоару пријатеља фондације и студената стипендиста фондације.

Из фондације, на чијем челу се налази извршна директорка Зрнка Мишковић, подсећају да су до сада подржавали три студента на школовању у Штутгарду, Мајнхаму и Хамбургу и поручују да се надају да ће ове године бити у могућности да подрже још једну младу балетску играчицу на школовању у Бечу.

Фондација Сергеј Полуњин, која постоји три године, посвећена је неговању младих талената

и њиховом развоју са жељом да подржи и допринесе развоју балетске уметности.

Полуњин, рођен 20. новембра 1989. године у украјинском граду Херсону, освојио је планету својим наступима са готово свим највећим светским балетским ансамблима.

Каријеру је започео 2006, а са 19 година постао је најмлађи првак лондонског Краљевског балета у историји ове уметничке куће.

Полуњин је наступао и у миланској Скали, Бољшој театру, Позоришту Станиславски у Москви, лондонском Ројал Алберт Холу, и бројним другим сценама широм планете.

Познат је и по свом бунтовништву против естаблишмента и позивима да се класичан балет извуче из елитистичких кругова.

Улазнице за Гала концерт Фондације Сергеј Полуњин могу да се купе на благајни Народог позоришта и онлајн.

■ Р.П.Н. ■

СВЕЧАНО ОТВОРЕНИ „ДАНИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ У СРБИЈИ“

Културно-уметничким програмом одржаним 22. септембра на Великој сцени, свечано је отворена манифестација „Дани Републике Српске у Србији“, којом ће до 29. септембра бити представљени културни, привредни, туристички и спортски потенцијали РС у 11 градова у Србији. На отварању су говорили потпредседница

влада Републике Србије и министарка културе и информисања Маја Гојковић, патријарх српски Порфирије, председник Владе Републике Српске Радован Вишковић...

Р.П.Н.

УПРАВНИЦА ИВАНА ВУЈИЋ ПОСЕТИЛА НАЦИОНАЛНУ ОПЕРУ И БАЛЕТ У ТИРАНИ

На позив управнице Националне опере и балета у Тирани Зане Ђеле, управница Народог позоришта Ивана Вујић присуствовала је 15. септембра свечаном Гала концерту поводом отварања реновираног здања Националне опере и балета у

Тирани. Национални театар опере и балета у Тирани отворен је после четири године реновирања Гала концертом на коме су учествовали познати интернационални оперски и балетски уметници. Званична посета управнице Народог позоришта потврђује наставак даље сарадње између ова два национална театра. У оквиру посете Тирани, управница Ивана Вујић састала се и са господином Дејаном Хинићем, министром саветником - привременим отправником послова амбасаде Републике Србије у Албанији.

Р.П.Н.

ПРЕДСТАВА „ХАЗАРСКИ РЕЧНИК – ЛОВЦИ НА СНОВЕ“ ИЗВЕДЕНА НА МУЗИЧКОМ ФЕСТИВАЛУ У ШПАНИЈИ

Успешно гостовање Балета Народог позоришта

У оквиру музичког фестивала „Festival de Verano de Escorial“, Балет Народог позоришта наступио је с великим успехом 3. септембра у позоришту – Аудиторијум у Ескоријалу, вековном седишту шпанских краљева, недалеко од Мадрида, с представом „Хазарски речник – Ловци на снове“, у режији Ливије Пандур и кореографији Роналда Савковића, према делу великог домаћег писца Милорада Павића.

Сцена из представе

У овој „фантазмагоријској и метафоричној поеми преведеној у покрет“, улоге су остварили Соња Вукићевић, Сања Нинковић, Милица Јевић, Тијана Шебез, Мина Радоја, Љиљана Велимиров, Маја Стојаков, Милена Огризовић, Дејан Коларов, Милан Рус,

Игор Пастор, Никола Бјанко, Хозе Иглесијас, Милош Живановић, Антонио Бибо.

Одушевљена публика поздравила је бурним аплаузом комплетан уметнички тим за надахнуто извођење тог модерног балета чији је предложак препун симбола и безграничних могућности за покрет, тело и визуелне ефекте.

„Било је око 800 гледалаца, у складу са мером ашпанске владе за спречавање и сузбијање заразне болести COVID-19“, каже у изјави за

„Позоришне новине“ директор Балета Константин Костјуков и напомиње да је то, у овом тренутку, максималан број људи који је могао да присуствује извођењу представе.

„Сходно тим мерама, публика је у гледалиште улазила и, по завршетку представе, излазила

Павићев „Хазарски речник“, једна од најзначајнијих српских књига краја 20. века, није само чудесни роман о нестанку једног народа и једне цивилизације, о расправи између три најзначајније религије која је и данас актуелна, већ роман о тајнама живота и човекових осећања, о историји и савремености, о времену и простору, о пореклу људског бића између неба и земље и судбини савременог света између уједињавања држава и ишчезавања народа.

по групама. Извођење представе прошло је у најбољем могућем смислу, а на крају, наши уметници поздрављени су заиста снажним аплаузима и узвицима „браво“. Оставили смо веома добар утисак, како код публике, тако и код самих организатора који су, такође, били одушевљени нашим наступом. У гледалишту су били и бројни менаџери разних европских и светских фестивала тако да је ово

Ансамбл представе, после извођења, са амбасадором Србије у Шпанији Катарином Лалић – Смајевић

био, свакако, један наш веома значајан искорак на европску позоришну сцену“, сматра Костјуков.

Наш саговорник подсећа да Ескоријал - град музеј, сваке године окупља уметнике из целог света и наглашава да је то први фестивал који је у овој години отворио своја врата уметницима и публици.

Овај једночини балет, премијерно изведен 19. маја 2018. године на Великој сцени, уједно, представља и омаж чувеном словеначком и европском позоришном редитељу Томажу Пандуру (1963-2016) који је драмску представу „Хазар-

ски речник“ поставио 2002. године на сцени београдског Центра „Сава“.

Ауторску музику компоновао је Мирослав Бако, сценографију је креирала кућа за дизајн и концептуалну уметност Нумен, костимографкиња је Ангелина Атлагић, а дизајнер светла Јаша Коцели.

Највећи шпански дневни лист „El País“ објавио је на целој страни веома афирмативан текст о нашој балетској представи под насловом „Ливија, у потрази за сновима свог брата“.

■ М.Б. ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА УСКОРО ОТВАРАЊЕ ИЗЛОЖБЕ ПОСВЕЋЕНЕ ЧУВЕНОЈ СРПСКОЈ КОСТИМОГРАФИЊИ БОЖАНИ ЈОВАНОВИЋ (1932-2020)

Божанина трећа рука

Отварање изложбе „Божана Јовановић – костимограф“, аутора Душице Кнежевић и Иване Жигон планирано је за октобар у Музеју Народнoг позоришта. Чувена српска костимографкиња Божана Јовановић напустила нас је крајем прошле године, 24. децембра. Сахрањена је 4. јануара у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду

Препричава се да је у младости била једна од најлепших жена Балкана. Она се и тада, међутим, крила и по правилу, са скицама у рукама, увек журила споредним улицама, да би избегла очаране погледе пролазника који су се окретали за њом. Никада није желела да се клања на крају представе. Па ипак, хтела то Божана или не, после спуштене завесе, ми сада долазимо да се поклонимо њој, иако знамо да сусрет са Божаном не сме залити на постхумну почаст или на формални сусрет са изломљеним стаклићима сећања које је сачувала понека скица, или позоришна фотографија. Долазимо на Њену изложбу отвореног срца осећајући да ће Лепота њене уметности и овога пута тријумфовати над сопственом пролазношћу. Да ће сусрет са Божаном, као и увек, бити ... Божанствен.

Одело не чини човека, али истински костимограф и не кроји одећу, већ њоме чини видљивом - људску Душу. Стваран Божанином осећајношћу, Костим је увек тежио не да одене, већ да „разголити“ Форму, не би ли у пуном сјају, пред нашим очима, засјала пред нама човекова Суштина. Одгнетала је Човека нежно, у истом трену заогрнувши његову крхку наготу плаштом своје танане љубави према човеку.

У њеном чаробном свету којим се „играла стакленим перлама“ сваким својим новим костимом, као да је одгнетала ону Дучићеву мисао „да је сваки човек као роса, и да се за сваким може заплакати“. Осећала је Божана да је њена кичица - та њена „трећа рука“, подједнако потребна и ономе којег ће, попут судбине, обасути свилом и

кадифом, колико и онима чији ће сурови живот покрити сукном, и исцепаном ритом - не би ли и његова туга заблистала узвишеним сјајем уметности.

Управо због тога сарађујући у дугогодишњем раду са својом помоћницом - Јагош Марковић називао ју је Светом Божаном, док је Тања Бошковић улазећи у цркву на Новом гробљу, опраштајући се са њом, узвикнула: „Чаробнице, стварала си од естетике - пре свега и увек - етику!“

Нисмо је никада виђали по кулоарима, позоришним бифеима, није се дружила са глумачком елитом на коктелима, нити ишла по пријемима и премијерама. Испујала је кафу само са гардероберкама, модисткињама, кројачима и кројачицама, почињући сваки од својих двадест хиљада радних дана (и ноћи) са речима: „Ајде да попушимо једну цигарету, па да кренемо“.

Осим њених сарадница друштво за разговор током 60 година рада билу су још једино оне личности које није бирала Божана, већ су они бирали њу. Најизузетнији ликови и карактери светске литературе, просејани на ситу векова, долазили су Божани са молбом да их изнова оваплоти својом руком.

Ниједног од њих није одбила. Сваком од њих скројила је управо оно што му припада по вољи његове сценске судбине. За њих, била је спремна да учини све. Тражила је од органдина да буде још нестварнији, од тила да буде прозачнији, од муслина да буде лакши, а од плиша да буде још баршунастији.

Додиривала је материјале са необичним даром да их у заносу стваралаштва дематеријализује, гледала их очима благиости којима је све оно што је било банално узвисивала на ниво метафоре.

Треперила је над сваким Ликом да би осетила све нијансе боја његове ауре, и на тасу свог срца увек прецизно измерила специфичну тежину материјала њихове душе.

Малене крпице Божаниним даром скрајале су се у ремек дела, у коме је Божанин пачворк састављао комадиће људских судби-

на у мозаик који осликава храм њихових живота.

Зато се у тренутку кад је отишла учинило да са њом није нестала само епоха у којој је живела и стварала, већ и све оне епохе које нам је учинила блиским и стварним.

Све је то можда Божана могла и умела јер је и њена душа била од неког тајновитог прозачног материјала. Чак и њена усправност и високи врат који су је красили, сасвим парадоксално, били су ненаметљиви. Исто толико колико је сасвим ненаметљиво на костимским и генералним пробама тихо зашивала све оно што је у глумачкој игри било још увек распарано - копчајући последње шавове који још нису срасли између глумаца и њихових Улога.

Кажу човек живи докле га се људи на земљи сећају, а у том

▲ Портрет Божане Јовановић у младости
▲ Ивана Жигон и Небојша Дугалић, као Настасја Филиповна и кнез Мишкин, у костимима Божане Јовановић
▼ Божанина скица-колаж за своју вољену сестричину – глумицу Ивану Жигон: Настасја Филиповна из „Идиота“ Достојевског

чудесном микрокосмосу, у међупростору у коме једна плишана завеса дели ноћ и дан, живот и смрт, у том свом завичају, скројеном од паучине сатена, тила и чипке - Божана је уткала читаву себе, сведочанствима о лепоти која никада не пролази. Хиљаде и хиљаде ликова су је запамтили, само по добру.

Кад човек умре остајемо за њим, у жалости, у црнини. Уместо црнине за Божаном њена деца - глумци, балетани и певачи, остали смо одевени у палету најнежнијих пастелних боја. Божана, дакле, сасвим сигурно, није никуда отишла од нас. Она се то само, изгледа, и даље крије од очараних погледа своје публике.

■ Ивана Жигон ■

МИЛАН НЕШКОВИЋ РЕЖИРА НУШИЋЕВУ „ВЛАСТ“, ПРЕМИЈЕРА У НОВЕМБРУ НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“

Нећемо се бавити дневном политиком

После тачно 57. година, када је последњи пут играна у Народном позоришту, Нушићева „Власт“ поново се враћа тамо где је и праизведена 26. јануара 1939. године. Биће то, под овим кровом, четврта поставка те комедије коју је славни српски комедиограф почео да пише 1937. године, али је није завршио, јер је у међувремену преминуо. Нову верзију спрема један од најбољих редитеља млађе генерације Милан Нешковић, премијера је планирана 6. новембра на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Александар Срећковић (Арса), Бранко Видаковић (Светозар), Никола Ракочевић (Милоје), Димитрије Динић (Павле), Вања Ејдус (Мара) и Зорана Бећић Ђорђевић (Рина).

„Трегирање проблема власти и нашег односа према истој је нешто што ће инспирисати уметност и уметнике докле год буде ове планете. Једини начин да замислимо свет без власти је такође у уметности јер власт своје упориште има једино у реалности“, каже у разговору за „Позоришне новине“ редитељ Нешковић и додаје: „Оно што је мене увек занимало код ове теме јесте фасцинација влашћу и промена која се догађа у особама које су или на власти или су биле некада на власти, а понајвише ме интригира блискост власти као друштвена одредница. Нушић је све ово сецирао, али нажалост само до пола, јер да је завршио комад, можда би неко из неке од власти прочитао исти и доживео било какву врсту катарзе“.

У једном интервјуу, из марта 1937. године, Нушић је, између осталог, казао: „Узео сам за сиже ону промену код човека коју доноси власт. Увек сам опијеност влашћу посматрао и занимала ме је та промена која је нарочито код нас тако упадљива. Мислим да је то благодаран сиже за једну сатиру“. Шта је за вас, као редитеља, било „тако упадљиво“ у овом комаду?

Фарсичност Нушићеве сатире. Она је тако плодно тле за комедију којој се враћам све више кроз свој рад. У овој представи шесторо глумаца играће преко тридесет ликова те се нећемо бавити истицањем ичега другог до феномена власти како и доликује обради једне тако битне теме са напоменом да се ни једног тренутка не бавимо дневном политиком, не из страха од „наше власти“ него управо супротно, из немања плодног материјала за комедију. Добра комедија о власти на дневном политичком нивоу се може радити у уређеним друштва-

ма са срећним народом. Код нас о власти на том нивоу можемо направити једино „трагедију једног народа са срећним крајем за актере“.

Иако није завршио ову комедију, она је била и остала једна од Нушићевих најпопуларнијих прича из опуса његових такозваних „малих комада“. Свих ових година и деценија била је изазов за писце и редитеље да је допуне, заврше, допишу јој крај. Томе нисте ни ви одолели. Колико је било инспиративно и изазовно наставити тамо где је

Нушић, силом прилика, стао?

Ја се никада не бих усудио да дописујем некога као што је Нушић из многих разлога о којима не треба ни трошити речи. Као што је Нушић у многим својим комадима обрађивао тему власти из различитог аспеката, тако сам и ја само узимао делове његових комедија које обрађују тај феномен и играо се додељивајући реплике из различитих ситуација новим ликовима. Позориште јесте игра, те можете само замислити количину изазова и инспирације.

Нушић се у овој причи добро насмејао над неманима каријеризма, корупције, лоповлука, шићарцијства, славољубља... желећи да укаже на опште проблеме у функционисању и доживљају власти у тадашњој држави (радња се одвија за време владавине династије Обреновић). Заплет базиран на фамилији којој се „посрећило“ да јој зет буде изабран за министра, отвара Пандорину кутију острашћених жеља и амбиција; што је мања заслуга, то је јача неутољива сила личне користи и протекције. С обзиром на то да сте урадили и адаптацију ове комедије ситуације, како би гласио ваш одговор на питање - шта је то власт, како је ми схватамо, данас и овде?

Не знам. Тек смо почели пробе.

Искрено се надам да ћемо кроз процес одговорити себи на ова питања, а затим и публици, па тада могу и вама упутити писмени одговор.

Стара изрека каже: „Дај човеку власт, па ћеш видети какав је уствари“. Није ли, заправо, то и основна порука овог комада?

Ја дубоко верујем да добри комади немају поруке него постављају питања, а ово је добар комад. Ово је много више од памфлетског позоришног комада који нам нешто поручује са сцене. Ако је то довољно за позориште, онда сваки митинг који се одвија у позориштима све чешће и чешће можемо назвати представом. Нушићева *Власт* скрива много дубља питања везана за начин функционисања једне породице која се на овај или онај начин приближила власти и прати (бар наша представа, јер не знамо куда би Нушић одвео) њен успех или суноврат. Знајући да су све породице на власти срећне, а све срећне породице су исте, те ето основе и за хумор без кога више не можемо да се боримо ни са животом, а ни са влашћу.

■ Микојан Безбрадица ■

БАС ДРАГОЉУБ БАЈИЋ НОВИ В. Д. ДИРЕКТОРА ОПЕРЕ

Првак ансамбла Опере, бас Драгољуб Бајић нови је вршилац дужности директора Опере Народного позоришта од 24. септембра, а на ту функцију именован је уместо досадашње директорке Јасмине Трумбеташ Петровић. Завршио је Факултет музичких уметности у Београду на одсеку-соло певање у класи проф.Николе Мијаиловића. Освајао је бројне престижне награде у земљи и иностранству. У периоду између 2006-08.године Драгољуб бива изабран за стипендисту фондације Musik theater из Беча као најперспективнији млади глас са простора Балкана. Након неколико

концерата са чувеним диригентом Рикардом Мутијем, добија позив за Бечку државну оперу. У Бечу (сезона 2009/10) остварује низ улога и сарадњу са највећим именима оперске уметности. Наступао је у бројним оперским кућама и концертним халама, како у земљи тако и у иностранству. Тренутно је и стални гост Националног театра Букурешту. Солиста је Опере Народного позоришта у Београду од 2004. године, а од 2017. године има престижни статус - првак опере. Бајић је по оцени критике најлепши глас који се појавио на сцени српске уметничке музике последњих година. Племените боје, дубоког доживљаја интерпретације, велике музикалности и беспрекорне технике. На матичној сцени до сада је остварио бројне главне улоге басовског фаха.

Р.П.Н.

ПОТПИСАН СПОРАЗУМ О САРАДЊИ СА НАРОДНИМ МУЗЕЈОМ

Управница Народного позоришта у Београду Ивана Вујић-Коминац и директорка Народного музеја Бојана Борић-Брешковић, потписале су 10. септембра Споразум о сарадњи. Прожимајући своје делатности и стручне капацитете, институције културе континуирано унапређују своје активности намењене свим поштоваоцима културе. Потписивањем споразума о сарадњи, Бојана Борић-Брешковић и Ивана Вујић-Коминац су и овим чином нагласиле интензивирање сарадње и зближавање у циљу унапређења квалитета културне понуде.

Р.П.Н.

УПРАВНИЦА ИВАНА ВУЈИЋ РАЗГОВАРАЛА СА ДИРЕКТОРОМ АЛЕКСАНДРИНСКОГ ТЕАТРА ИЗ САНКТ ПЕТЕРБУРГА СЕРГЕЈЕМ ЈЕМЕЉАНОВИМ

Управница Народного позоришта у Београду Ивана Вујић и директор Александринског театра из Санкт Петербурга Сергеј Јемељанов разговарали су данас о могућностима гостовања тог угледног руског позоришта у нашем националном театру током следеће сезоне. Сусрет је одржан у Народној скупштини Републике Србије где су Ивана Вујић и Сергеј Јемељанов присуствовали Руско-српском културном форуму, посвећеном развоју сарадње две државе у области културе. На овај начин, Народно позориште у Београду наставља да шири нову сарадњу са позориштима Руске федерације међу којима су Большој театр, Фестивал Горки, Фестивал Златни витез као и Театар Никите Михалкова.

ДЕЈАН КОЛАРОВ, АУТОР НОВЕ БАЛЕТСКЕ ПРЕДСТАВЕ „АЛИСА“

Породица нам даје ветар у леђа

Већ извесно време, екипа сјајних уметника из балетског и драмског ансамбла спрема нови наслов који ће ускоро бити уврштен у редован репертоар Балета; реч је о представи „Алиса“, аутора Дејана Коларова, а премијера је планирана за 25. октобар на Великој сцени.

Коларову је као инспирација за представу послужила „Алиса у земљи чуда“, најпознатији комад енглеског књижевника Луиса Керола, али и једно је од најпознатијих дела дечије фантастике у свету (објављено 1865. године).

„Одвек ми је била жеља да направим представу о нечему што повезује све нас, а то је да све потиче из породице. Породица је та од које све креће и која треба да нам да ветар у леђа да идемо даље, храбро кроз живот“, каже кореограф и редитељ представе Дејан Коларов у разговору за „Позоришне новине“ и напомиње да, ипак, у неким случајевима, то и није баш

тако.

„Сви ми имамо своје личне борбе које водимо кроз живот и то нас гради као личности, као особе.

У раду на представи трудим се да уметници имају своју слободу у стварању ликова.

Представа је провучена кроз

боју забаве, динамичности, плеса, музике и текста, а све то се ради по мотивима чувеног дела *Алиса у земљи чуда* Луиса Керола“, подсећа Коларов, дугогодишњи први солиста Балета Народног позоришта у Београду, где је остварио велики број главних и солистичких улога као подједнако изванредан тумач балетских рола класичног, неокла-

сичног и савременог израза.

Наш саговорник верује да ће представа имати добар пријем код публике, између осталог и

ћа на прави пут кад год одлутам у својој машти и изгубим нит тока представе, као и важности појединих детаља, а то ми се често дешава. Без ње, ово би све изгледало превише хаотично. Такође, захвалан сам свом комплетном тиму састављеном од

позоришту на позиву за поновну сарадњу у кореографском правцу“, каже Коларов.

У подели, како нам је нагласио, има дивну екипу играча и глумаца коју чине Слободан Бештић, Милица Јевић, Александра Коларов, Олга Олћан, Сања Нинковић, Милош Кеџман и Никола Бианко.

„Такође, хтео бих да кажем да ми је изузетно драго што су у овој представи своје гласове позајмиле колеге из сектора Дrame, и што ће, на тај начин, балетски и драмски сектор бити заједно, уједињени, на сцени. Реч је о Вањи Ејдус, Бојани Стефановић, Милошу Ђорђевићу, Ненаду Стојменовићу и Николи Вујовићу“, додаје наш саговорник.

У сарадничкој екипи су Ана Крстајић (музика), Мина Ђирић (драматург), Срђан Перић (костимограф), Јелена Јанковић (фотограф), Владо Маринковски (светло) и Јасна Сарамандић (сценографија).

■ М. Безбрадица ■

због сјајне уметничке и сарадничке екипе која је око ње окупљена.

„Највише сам захвалан својој супрузи Александри Коларов, која ме вра-

врхунских уметника, као и мом матичном Народном

IN MEMORIAM: ПРЕДРАГ ПРОТИЋ, МИЛАН ЛАНЕ ГУТОВИЋ И АНДРЕЈА МАРИЧИЋ

Вечна слава и хвала

Народно позориште у Београду, у веома кратком временском периоду, остало је без троје драгих, веома цењених колега и врских уметника - глумаца Милана Ланета Гутовића и Андреје Маричића и тенора Предрага Протића.

Првак Дrame Народног позоришта Милан Лане Гутовић, преминуо је 25. августа у Београду у 76. години живота. Рођен је у Умци 11. августа 1946. године.

Дипломирао је глуму на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Гутовић, један од најзначајнијих српских глумаца, био је члан Југословенског драмског позоришта у периоду од 1967. до 2002. године, а од 2006. године, све до

одласка у пензију 2011. године, био је члан ансамбла Дrame Народног позоришта у Београду.

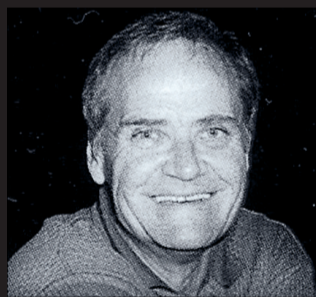
Остварио је велики број веома значајних улога у позоришту, на филму и телевизији.

Имао је потребу да се изрази не само као глумац већ и као комплетан аутор, па је осамдесетих година на нашу сцену поново увео форму кабарета (Кабаре 1986; Обично вече 2002, Изгубљена форма, 2005, Зачин, 2009; ТВ серијал Видео кабарет – Орално доба, 2008). Добитник је многих престижних признања - Стеријина награда, Награда „Раша Плаовић“, Награда „Зоран Радмиловић“, „Златна арена“, Награда „Цар Константин“, Златни ћуран за животно дело, Нушићева награда за животно дело...

У периоду од 2006. до 2008. био је председник Савеза драмских уметника Србије.

Тенор Предраг Протић, некадашњи првак Оперe Народног позоришта, преминуо је 12. августа у Београду, у 76. години.

Рођен је 15. октобра 1945. године. Био је, по општој процени, бриљантни ђак барда српске оперске сцене бас-баритона Николе Цвејића. Најпре је у Народ-

ном позоришту био члан оперског хора од сезоне 1964/1965. а потом се, убрзо, због запажених вокалних могућности нашао међу солистима Оперe (1970). За четири деценије професионалног рада остварио је око четрдесет најзахтевнијих солистичких улога, углавном из такозваног мелодрамског гласовног фаха.

У његова значајна остварења убрајају се Милош Обренбеговић (Кнез од Зете П. Коњовића), Гроф Алмавива (Севиљски берберин Ђ. Росинија), Војвода од Мантове (Риголето Ђ. Вердија), Родолфо (Боами Ђ. Пучинија), Шујски (Борис Годунов, Мусоргског), Алфред Жермон (Травијата Ђ. Вердија), Рикардо (Бал под маскама Ђ.Вердија), Пинкертон (Мадам Батерфлај Ђ. Пучинија), Судија Данфорт (Вештице из Салема, Р.

Варда)... Више пута је учествовао и на концерним манифестацијама.

Пред крај каријере опробао се и у редитељском послу. Режирао је, веома запажено, „Боеме“ Ђ. Пучинија, „Фауста“ Ш. Гуноа и „Риголета“ Ђ. Вердија. Био је помоћник директора Оперe и в.д. директора Оперe и Балета Народног позоришта у Београду.

Последњег дана претходне сезоне, 30. јуна, напустио нас је и Андреја Маричић, који је преминуо у 62. години. Студије глуме

завршио је 1982. године у класи професора Мирослава Миње Дедића, а стални члан ансамбла Дrame Народног позоришта постао је четири године касније.

Значајније позоришне улоге остварио је у представама „Како засмејати господара“ у режији Виде Огњеновић, „Конак“

(Мира Траиловић), „Спаљивање удовице“ (Ивана Вујић), „Како могу да те чујем док тече вода“ (Бора Григоровић), „Вештице из Салема“ (Александар Лукач), „Мадам Сан-Жен“ (Љубомир Муци Драшкић), „Развојни пут Боре Шнајдера“ (Кокан Младеновић), „Идиот“ (Стево Жигон), „После милион година“ (Саша Латинковић), „Стилске вежбе“ (Вера Црвенчанин), „Велика драма“ и „Зечији насип“ (Синиша Ковачевић), „Слепи Миш“ (Пламен Карталов), „Опасне везе“ (Стеван Бодрожа), „Госпођа министарка“ (Јагош Марковић), „Књига друга“ (Анђелка Николић) „Дама с камелијама“ (Јут Радивојевић)...

На телевизији је одиграо низ мањих и већих улога од којих су најзначајније Официр у драми „Смрт госпође министарке“ у режији Саве Мрмка, Бранче у драми „Откос“ (Славољуб Стефановић Раваси), Звонко Михајловић у „Љубавном животу Будимира Трајковића“ (Дејан Караклајић)...

Народно позориште у Београду са изузетним поштовањем одаје почаст својим великим уметницима.

Вечна слава и хвала.

■ Р.П.Н. ■

У ЗНАК СЕЋАЊА НА ПРЕМИНУЛОГ ПРВАКА ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Отворен Легат Бориса Комненића у Билећи

Уз велико разумевање породице Бориса Комненића, ангажман Народног позоришта и Борисових пријатеља, Легат је опремљен аутентичним материјалима које је користио славни глумац - његовим костимима, фотографијама са представа, наградама и признањима.

Народно позориште је за ову прилику и сећање на Бориса Комненића уступило филм посвећен њему који је приказан публици у оквиру ове свечаности.

Борис Комненић је искрено волео Билећу и радо свраћао, а посебну љубав и емоције гајио је према Требишњици, херцеговачкој реци понорници, која извире близу Билеће испод стрмог одсека планине Влајиња.

Велика дела вечно живе. Борис је оставио дубок траг у вечности са чим смо добро упознати. Незабрав је оно што му дугујемо и сигурни смо да ћемо заједно истрајати у настојању да тај дуг достојанствено одужимо.

Борис Комненић је преминуо 6. марта у 64. години у Београду.

■ Р.П.Н. ■

Председник Завичајног клуба „Освиг“ Миодраг Љумо Хрњез, управница Народног позоришта Ивана Вујић и глумац Радован Миљанић са костимом Бориса Комненића из представе „Живот је сан“

Детаљ са изложбе

Завичајни клуб „Освиг“ Билећа, у сарадњи са Народним позориштем у Београду и Домом културе „Јевто Дедијер“ у Билећи, организовао је, у петак, 3. септембра, омаж прерано преминулом филмском, позоришном и телевизијском глумцу Борису Комненићу (1957-2021) под називом „Господин глумац“.

У знак сећања на првака Драмe Народног позоришта у Београду, у фоајеу Дома културе „Јевто Дедијер“, приређена је изложба

из живота и стваралаштва славног глумца, која је, уједно, означила и званично отварање Легата Бориса Комненић, док је Велика сцена Дома названа његовим именом.

У програму је, између осталих, учествовао и глумац Бошко Пулетић који је бираним речима говорио о свом драгом колеги из ансамбла Драмe Народног позоришта, а на крају обраћања изрецитовао је стихове „Бесмртне песме“ Мике Антића.

ПРИКАЗ МОНОГРАФИЈЕ „100 ГОДИНА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ“

Књига од великог културолошког значаја

у Београду, издатом поводом стогодишњег оперског јубилеја у Србији (Издавач: Чигоја штампа и Народно позориште у Београду).

Пасионирани истраживач српске и југословенске оперске прошлости, професор Јовановић је успео, према диктату финансијских могућности, а зарад очувања датума јубилеја, да сажме за штампу свој обимни рукопис од 800 на 270 страна. У том несвакидашњем подухвату успешно је остварио, на малом простору, не само „базу података“, како се он у интервјуу *Политици* о свом делу изражава, већ и целовити приказ развоја српске оперске уметности у овако замашном периоду, дајући нам читаву ризницу података, хронолошки срећених и неопходних не само за истраживаче који треба да наставе рад на исписивању нових страница историје Оперe Народного позоришта у Београду, већ и документовани подсетник и занимљиво штиво за љубитеље опере и уметности уопште.

У својој најновијој театарској публикацији, излажући историјат „музичке гране“ Народного позори-

шта, Владимир Јовановић је први међу историчарима српских музичко-сценских институција обухватио период од званичног настанка оперске трупе у Београду до данашњих дана – од 1920. до 2017. године. Коцентриран на фиксирани раздобље, аутор у њеном првом делу, *Први век постојања и рада Оперe Народного позоришта у Београду*, полази од самих музичких почетака у овом театру, наводећи све комаде с певањем, опере и оперете које су до почетка Великог рата у згради код Споменика извели глумци-певачи Народного позоришта (стр. 7-18). Затим следе поглавља у којима описује дефинитивно консолидовање београдског оперског ансамбла после доласка руских уметника-избеглица почетком двадесетих година прошлог века, стварање разноврсног репертоара са којим је Опера успешно гостовала по Југославији између два светска рата и 1939. године у Франкфурту на Мајни (стр. 19-38), оперска дешавања у Београду током окупације и после ослобођења, као и настанак „златног доба“ београдске Оперe и њених антологијских представа у периоду од 1954. до 1969. године (стр. 39-58). Такође, износи и релевантне податке којима

осветљава најважнија догађања у овом оперском театру у раздобљу од 1970. до 2000. године (стр. 59-72) и о његовом деловању у новом миленијуму (стр. 73-84), али нас, истовремено, и подсећа на певаче, диригенте, редитеље, сценографе, костимографе, кореографе, корепетиторе и друге уметнике заслужне што наша национална Опера управо започиње други век свога постојања и рада.

У другом делу Јовановићеве монографије, *Инострана гостовања Оперe Народного позоришта у Београду од 1939. до 2017. године*, нагласак је стављен на детаљно приказивање врло значајног присуства српске опере на европским и ваневропским сценама, нарочито педесетих и шездесетих година прошлог века, када су најеминентнији инострани музички критичари писали са одушевљењем и поштовањем о нашим врхунским извођењима словенског оперског репертоара и већ заборављених и мање познатих дела из светске и југословенске оперске баштине 19. и 20. столећа, сагласни да је београдска Опера у то време успела да стане уз оне оперске театре у Европи који су већ имали изграђен сопствени извођачки стил и да да значајан репер-

тоарски, извођачки и музички допринос тадашњој оперској репродукцији у свету (стр. 85-194).

Као музичко-сценском остварењу за памћење, али и због незаборавне креације Мирослава Чангаловића у насловној улози, завршни део ове књиге великог културолошког значаја заслужено је припао Маснеовом *Дон Кихоту*, једној од најсуперије остварених и после Бородиновог *Кнеза Игорa* најчешће извођених опера на досадашњим иностраним гостовањима Оперe Народного позоришта у Београду (стр. 195-216). Додајмо томе преглед свих иностраних гостовања од 1939. до 2017. године, индекс имена и индекс опера и оперета, реч аутора и његову биографију, и сажетој књизи је крај. Али није крај нашем одушевљењу за концепцијску услагашеност концизне оперске монографије Владимира Јовановића *100 година Оперe Народного позоришта у Београду*, богато опремљене релевантним фотографијама и документацијом, квалитетно репродукованих од стране Чигоја штампе. Очекујемо велику публикацију са луксузним корицама!

Музиколог и композитор, проф. др

■ Надежда Мосцова ■

Оперски уметник, вокални педагог и историчар опере, Владимир Јовановић, познат српској позоришној и широј културној јавности по три објављене књиге о гостовањима београдске Оперe у иностранству, као и по монографијама о српским оперским уметницима Николи Цвејићу, Ђурђевки Чакаревић и Гордани Јевтовић, огласио се недавно врло значајним списом, монографијом *100 година Оперe Народного позоришта*

ОКТОБАР 2021.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЕЗОНА 2021/22.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ОКТ

ПЕТ. 01.	ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА И ДРУГИ драма Максима Горког	од 20.00 до 22.00
НЕД. 03.	ГАЛА КОНЦЕРТ Опере Народног позоришта	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 06.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа В. Глука	од 20.00 до 22.00
ПЕТ. 08.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа В. Глука	од 20.00 до 22.00
СУБ. 09.	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић	од 20.00 до 22.00
НЕД. 10.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	од 20.00 до 22.00
УТО. 12.	ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА балет у кореографији Игора Пастора	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 13.	ВУЦИ И ОВЦЕ драма Александра Н. Островског	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ. 14.	ВУЦИ И ОВЦЕ драма Александра Н. Островског	од 20.00 до 22.00
СУБ. 16.	ТОСКА опера Ђакома Пучинија	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 20.	„ДРУГИ ВЕК ОПЕРЕ У БЕОГРАДУ“ концерт поводом Дана ослобођења Београда и 101 године Опере Народног позоришта	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ. 21.	ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	од 20.00 до 22.00
ПОН. 25.	ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ АЛИСА / ПРЕМИЈЕРА балет у кореографији Дејана Коларова	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 27.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 20.00 до 22.00
ПЕТ. 29.	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића	од 20.00 до 22.00
НЕД. 31.	ВУЦИ И ОВЦЕ драма Александра Н. Островског	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 03.	ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА И ДРУГИ драма Максима Горког	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ. 04.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 20.00 до 22.00
ПЕТ. 05.	ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ АЛИСА балет у кореографији Дејана Коларова	од 20.00 до 22.00

НОВ

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНЈУМ

06.10. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ, балет по мотивима романа Милорада Павића, у 19.30 часова
01.11. ДОН ЂОВАНИ, опера Волфганга Амадеуса Моцарта, копродукција: Народно позориште у Београду и Опера и театар Мадленианум, у 19.30 часова

www.narodnopoziroiste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Главни уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Сања Милосављевић, Гордана Драгићевић | Сарадници: Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народне позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народне позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

ОКТ

УТО. 05.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 06.	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 07.	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр, у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија	од 20.30 до 22.30
УТО. 12.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30 до 22.30
ПЕТ. 15.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30 до 22.30
НЕД. 17.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 20.	УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“ у организацији Фондације „Доситеј Обрадовић“	од 12.00 до 14.00
ЧЕТ. 21.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	од 20.30 до 22.30
СУБ. 23.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30 до 22.30
НЕД. 24.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 28.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30 до 22.30
СУБ. 30.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30 до 22.30
СУБ. 06.	ВЛАСТ / ПРЕМИЈЕРА драма Бранислава Нушића	од 20.30 до 22.30
НЕД. 07.	ВЛАСТ драма Бранислава Нушића	од 20.30 до 22.30

НОВ

ГОСТОВАЊА

08.10. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН, драма Душана Ковачевића - Горњи Милановац
16-20.10. ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА И ДРУГИ, драма Максима Горког - Нижњи Новгород, Русија
22.10. НЕЧИСТА КРВ, драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић - Фестивал „Борини позоришни дани“, Врање
25.10. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА, опера Кристофа В. Глука - Фестивал „Нишке музичке свечаности“, Ниш
28.10. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА, опера Кристофа В. Глука - Чачак
30.10. СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА, ЕХРО 2021 DUBAI UAE
01.11. ВРТ АУТОХТОНИХ ВРСТА, Башта павиљона Србија, учествује ансамбл Балета Народне позоришта, ЕХРО 2021 DUBAI UAE
16.11. ТАЈНЕ ВРТА, Башта павиљона Србија, учествују ансамбли Опере и Дrame Народне позоришта, ЕХРО 2021 DUBAI UAE

austrijski kulturni forum

